

TOSQUIJA

revista de Vilobí d'Onyar, Salitja i Sant Dalmai

juny 1988

número 5

Núm. 5 — Any II

Juny del 1988

Revista trimestral

SUMARI

	Pàg.		Pàg.
EDITORIAL	3	ETIMOLOGIA	
		Estanyol	17
COL.LABORACIONS		RACÓ DELS JOVES ARTISTES	
Mil.lenari	4	Dibuix	18
Ja està bé	4	Poemes	18
Germanes de Santa Clara	5		
LA SALUT, UN HABIT		ESPORTS	
Consells per a l'estiu	6	Escacs	19
El colesterol	7	Botifarra	19
		Futbol-Sala	19
EDUCACIÓ		Futbol	20-21
Llar d'infants	8	Judo	21
		Patinatge	21
DOSSIER		AGENDA	
De la Selva al Penedès	9	Tauler Municipal	22
Crònica d'un viatge	10	Notes informatives	23
Comarca Alt Penedès	11		
Vilobí del Penedès	11	CUINA	
La vida a Vilobí del Penedès	12-13	Plats i olles	23
Indústria	14		
EL POBLE VIU		BÚSTIA OBERTA	24
Associació Pere Antoni	15		
La piscina de Salitja	16	HUMOR I ENTRETENIMENTS	
Festes Majors a Salitja i Vilobí	16	Pedra tosca	25
Grup Sant Llop	17	Mots encreuats	25
		Paisatges a l'abast	28

COL.LABORADORS

— Lluís Ball-Ilosera
 — Lluís Cabarrocas
 — Pilar Falgueras
 — Dolors García
 — Vicenç Lleal
 — Cisco Miró
 — Lluís Figueras
 — Santiago A. Baena
 — Núria Regincós
 — Germanes de la Fraternitat de Santa Clara
 — Lluís Molins

— Olga Moreno
 — Mercè Rabionet
 — Albert Sala
 — Carme Solà
 — Rosa Sanglas
 — Joaquim Puigvert
 — Felip Mató

Disseny: Isabel Llinàs - Pep Pujol

Fotografies: Lluís Molins - Joaquim Puigvert - Albert Sala

NOTA DE REDACCIÓ

Els conceptes i opinions sostinguts als articles signats que apareixen a la revista no representen, necessàriament, l'opinió d'aquesta.

S'acceptaran treballs signats amb pseudònim, però el Consell de Redacció ha de conèixer, en tot cas, la identitat de l'autor.

SOLIDARITAT

Hi ha paraules que, per temporades, incorporem al nostre llenguatge. Les unes, corresponen a l'argot d'una moda concreta (al.lucina, guai...), sense cap contingut, i deixaran de dir-se en pro d'unes de nova incorporació. Les altres tenen vigència mentre responen a actituds profundes, ja sigui dels dirigents de la societat o a necessitats sentides per la base de la societat (autonomia, desarmament...).

D'un temps ençà, la paraula SOLIDARITAT viu una etapa d'eufòria al nostre llenguatge. L'individualisme, dominant durant tants anys, ha donat pas a un esclat inesperat.

Les institucions oficials i les no oficials patrocinen campanyes i ens mostren pels mitjans informatius actituds solidàries i també cap on hem de dirigir aquesta solidaritat: recollida popular d'aliments i medicaments, igualtat de drets, refugiats i exiliats, desnutrició, mortandat infantil... Eritrea, Etiòpia, Nicaragua, subdesenvolupament, nord-sud, UNICEF, Mandela... són alguns dels trets reveladors del canvi.

La SOLIDARITAT ha envaït les nostres llars, i ja sigui a l'hora de dinar o a mitja pel.lícula, la paraula ens la trobem molt propera.

La satisfacció que produeix la constatació de la realitat no ens pot estalviar, però la formulació d'alguns interrogants. Podríem començar per preguntar fins a quin punt aquesta efervescència respon a un interès vertader de la societat de Vilobí. Tenim agrupacions i associacions al nostre poble, però la majoria d'activitats que promouen sempre tenen un nucli reduït de seguidors. La comprensió entre nosaltres no és moltes vegades el mòbil de la nostra vida, més aviat la crítica i la desqualificació. Quant a les iniciatives que sorgeixen, més que afavorir la seva consolidació, n'intentem la desaparició.

Això vol dir que no ens podem fer il.lusions, i que no ens podem acontentar amb la paraula SOLIDARITAT si no l'omplim de contingut, començant per allò més proper a nosaltres.

Hem de celebrar, malgrat tot, que la SOLIDARITAT existeixi. Després de tant passar per davant nostre, trencarem el nostre individualisme i franquejarem la porta de la solidaritat.

La revista TOSQUIJA, fent-se ressò de les activitats que es fan als pobles del nostre municipi, obrint camí amb un agermanament amb Vilobí del Penedès, essent un mitjà d'informació per a tots, vol ser un més a obrir les portes a la SOLIDARITAT.

AL VOLTANT DEL MIL.LENARI DE CATALUNYA

Ja fa dies que se'n sent a parlar: a Catalunya celebrem el "mil.lenari", és a dir: mil anys des que es va declarar de fet la independència política envers el vassallatge que es devia als reis de França. Tant de bo que ben aviat poguéssim celebrar la independència envers Madrid, però no és pas precisament aquest el tema del qual vull parlar.

En el decurs d'aquests mil anys i molts més que en tenim d'història documentada és pot comprovar que si el país s'ha trobat davant d'un problema d'abast i influència nacional, tots els estaments hi han posat el seu esforç, i de més o menys bon grat, han ajudat a superar el problema i anar endavant. Podríem pensar en les conquestes de València i Mallorca, en la repoblació de terres, en la sol.lució al problema remença (de què fa poc celebràvem el cinc-centè aniversari amb la participació destacada del vilobinenc -tal vegada el més notable-Pere Antoni), en la creació i funcionament del sometent (forma genuïnament catalana de lluitar contra el bandolerisme), en la Renaixença del segle passat, etc. Resumint: sempre que ha calgut, els catalans, tots a la una, han tirat endavant i han fet possible, malgrat tot, d'arribar on som actualment.

Ara tornem a tenir al cim problemes la solució dels quals exigirà un esforç notable de tots els catalans. Vull dir que cada u n'hauria d'ésser conscient, i que l'administració i els partits també ho fossin de manera col.lectiva, oblidant-se del seu protagonisme particular per anar cap a formes globals i pactades que fessin possible la promulgació i vigilància en el compliment de lleis i normes que passat per damunt de voluntats individuals pensessin en el bé col.lectiu. Concretament em refereixo al problema de la desertització a Catalunya.

Del fenomen de la desertització, dia a dia no ens n'adonem, però si que es veu que cada any es perden milers i milers de vessanes de bosc o de conreu a mans del foc, o de terra erma o que resten urbanitzades.

En el cas de Catalunya, segons la FAO, estem catalogats com a zona en què a l'any 2000, el fenomen de la desertització haurà avançat tant, que estarem en un punt gairebé sense retorn. I l'any 2000 és la fita que es marquen moltes coses a preveure en el mil.lenari, però aquesta sembla que no hi és. Caldria que hi fos, i no només pensant en l'any 2000, sinó en el 2100, és a dir, projectant cap a un futur un xic llunyà, però és que aquestes coses ho demanen.

Que estem reculant i estem perdent ens en podem adonar a Vilobí mateix i rodalies: Només cal pensar en la quantitat de boscos que en els darrers 25 anys s'han cremat, arrancat o plantat amb espècies forànies (que també contribueixen a desertitzar) com a conseqüència ara, els rius, o van plens i surten de mare, o estan secs; és a dir: la massa forestal que actuava a manera d'una gran esponja que anava absorbint a poc a poc l'aigua retinguda de les pluges, ara, en no existir, de qualsevol rec en fa una riera, xaragalla els camps, salta margeneres, i s'emporta la terra fina i bona dels conreus, junt amb les llavors i adobs, i ho mana tot a mar, sense profit de ningú.

Un altre caire que s'observa en el fenomen de la desertització és la progressiva desaparició de terres de conreu, planes i bones, a mans del creixement urbanístic de les poblacions. Sembla que per edificar, el millor terreny

sigui el més bo per a l'agricultura; i no és així ni de bon tros, perquè edificar en superfícies planes planteja problemes en els serveis, especialment en els desaigües i clavagueram (això sí, fa de bon especular-hi) però relacionant-t'ho amb el fenomen comentat abans, fa que també siguin les zones urbanes amb més propensió a les inundacions, amb els perjudicis que això comporta als seus habitants. Llavors, potser caldria pensar en el creixement urbanístic en zones de pendents, argiles i boscos, deixant les zones planes i els marges dels rius a per conreu agrari, amb facilitat per al regadiu i amb una erosió pràcticament nul.la.

Si ens adonem que això representa un problema greu per al país, la seva solució passa per tenir una visió de futur, i a llarg termini, de cent anys endavant com a mínim per conservar el país que hem heretat. Cal que les forces polítiques i les institucions no pensin tant en els vots immediats i pensin més a promulgar normes per al futur, i deixant-se de picabaralles en el muntatge del mil.lenari pensar que si ara se'n celebren mil cal preparar perquè en celebren mil més i tenir una vista de força més enllà de l'any 2000, que sembla que és on s'aturen ara, cal ésser valents, i enfortits en la visió que ens dóna la història, marcar pautes i dictar normes per arranjar el problema ara que encara hi som a temps. No fos que els nostres descendents diguessin que ens hauríem d'haver penedit en no actuar a l'hora.

LLUÍS BALL-LLOSERA

El pi de les tres branques

JA ESTÁ BÉ, JA N'HI HA PROU!!!

Aquestes són les paraules que van repetir en l'estadi Wembley de Londres, tota una multitud de públic que assistiren al concert d'homenatge a NELSON MANDELA.

Potser és hora que tots ens conscienciem de què 5 milions de blancs a Sud-Àfrica tinguin oprimits més de 20 milions de PERSONES DE COLOR. No té perdó de Déu. Ja està bé, ja n'hi ha prou, que ens fem les víctimes d'això i d'allò, cosetes que evidentment tenim tot el dret a reivindicar, i que no cal que ens conformem sota les "insignificants" opressions que patim, des de caseta ben instal.lats.

Però sincerament penso que no ens podem tancar en la nostra "caixa" injusta i mal organitzada, hem d'obrir els ulls a les grans injustícies i opressions i ser-ne solidaris.

Estem tots en una bola, i ens auto-anomenem HUMANITAT; si això vol dir el que jo em penso cal que tots diem i actuem a favor del JA ESTÁ BÉ, JA N'HI HA PROU!!!

ROSA SANGLAS

com a germans. Francesc va alegrar-se molt d'aquesta decisió i després d'haver-se assegurat que Clara anava de debò li va dir que sí, que l'admetia a viure la pobresa del Senyor.

Feia temps que Francesc havia restaurat un vell monestir que es deia i es diu encara avui, Monestir de Sant Damià i va predir que hi viurien DAMES POBRES que, amb la seva santa vida, donarien al Pare del cel en tota la seva santa Església.

El diumenge de Rams de l'any 1212, als disset anys, Clara va fugir de casa seva i va anar a trobar-se amb Francesc i els seus frares, que vivien al costat de la capelleta de la Mare de Déu dels Àngels. Francesc va tallar la cabellera a Clara i li va fer canviar els seus rics vestits de comtessa per un "seial" pobre i humil... Com que era tota sola va enviar-la a un Monestir de Monges Benedictines, molt a prop d'Assís. Quan la gent va adonar-se de la fugida de Clara es va armar un gran rebombori i la seva família volia fer-la tornar a casa seva. Però no ho van aconseguir i molt aviat se li van anar afegint noies de la noblesa d'Assís: quan van ser suficients, Francesc les va conduir a l'esmentat Monestir de Sant Damià.

Es multiplicaven dia a dia, tot el jovent d'Assís volia viure segons el Sant Evangeli, a l'estil de Francesc i de Clara. Als vint anys, Clara ja era la Germana Gran d'una nombrosa Comunitat de Dames Pobres o Damianites, com les anomenava la gent. La seva vida era molt simple: cantaven lloances al Senyor, treballaven per guanyar-se el pa de cada dia i no ésser gravoses a ningú. Només quan mancava la feina, demanaven almoïna. Posseïen la capacitat d'admirar-se amb les meravelles de la Creació: amb el cant de l'ocell i la bellesa de la flor, l'aigua cristal·lina i el so del vent...

Clara ensenyava a les seves germanes a ser compassives i benignes, amables i santament alegres, que cap necessitat de ningú no els fos indiferent; a pregar per tothom, a no desitjar cap altra cosa que posseir l'Esperit del Senyor i la seva santa acció, a sentir-se germanes de tots. En una paraula: seguir Jesús, que per nosaltres es va fer Camí, Veritat i Vida.

Així discorria la vida a Sant Damià i creixien tant i tant que van començar a fundar Monestirs arreu del món. Avui, les Clarisses som més de quinze mil.

Clara va morir la nit de l'onze d'agost de 1253, lloant el Senyor pel DO de la VIDA. Va ésser canonitzada als dos anys de la seva mort pel papa Alexandre IV i la seva festivitat se celebra el mateix dia de la seva anada al cel.

Us desitgem la PAU I EL BÉ.

Estimats amics,

Us vam prometre de parlar-vos dels nostres fundadors. Doncs, avui ho farem de Santa Clara, fundadora —juntament amb Sant Francesc— del nostre Orde.

Santa Clara va néixer als voltants del 1200, a la ciutat d'Assís, a la Umbria italiana, filla dels Comtes d'Ofreduccio. Era —diuen els biògrafs de l'època— una noia molt bonica, de cabells rossos i ulls blau cel, molt sensible i generosa, de gran energia i molt culta.

Encara era petita quan va sentir parlar de Francesc, fill d'un ric comerciant de robes, que ho havia deixat tot per seguir Jesús, vivint segons el Sant Evangeli. La història de Francesc li va cridar l'atenció. Clara creixia interessant-se per aquell noi que passava les nits i els dies cantant les lloances del Senyor, vivint molt pobrament i predicant a tothom la PAU I EL BÉ.

Quan ja era una noia, acompanyada d'una seva amiga, va anar a visitar Francesc i li va comunicar els seus desigs de viure com ell: seguir Jesús, sense posseir res i estimant tots els éssers creats

CONSELLS PER A L'ESTIU

Ara que comença l'estiu, voldria fer algunes observacions vers diferents temes:

1.— **LA PLATJA I EL NEN.**— *El nen pot anar i ha d'anar a la platja, però sempre prenent unes mínimes precaucions que són:*

- Anar a platges poc concorregudes.
- Estar-s'hi poc temps, de trenta a seixanta minuts, sobretot els més petits.
- Protegir-los del sol amb barrets, cremes i ombrel·les.
- No estar a la platja quan el sol és més fort.
- Donar aigua per beure al nen de tant en tant, mentre s'està a la platja.
- No tenir-lo totalment despullat per evitar infeccions als genitals.
- Posar sempre una tovallola entre el nen i la sorra.
- Posar roba que se sequi fàcilment perquè quan el nen acabi de banyar-se es pugui secar fàcilment i no tingui humitat en el cos.
- Després del bany de mar, és imprescindible una dutxa amb gel de bany.

Les precaucions anteriorment exposades les hem de tenir presents sobretot per als lactans (durant el primer any de vida), ja que són els que tenen la pell més sensible i són més susceptibles a les infeccions, insolacions i deshidratacions.

2.— **MICOSI (fongs) I EL NEN.**— *També en aquesta estació és quan la freqüència de les micosis augmenten, sobretot als peus, mans, genitals,... Per tant és imprescindible prendre les mesures higièniques per evitar-ho en tot el possible. Per exemple neteja personal del nen pel bany complet el més ràpidament possible després d'estar a les platges i piscines.*

3.— **LES PISCINES PÚBLIQUES I EL NEN.**— *Poden portar-se els nens a les piscines públiques, però aquestes mai poden substituir el bany de mar; i si s'hi porten s'han de prendre precaucions semblants a les que he exposat per la platja. Endemés cal informar-nos si la piscina té les condicions higièniques imprescindibles per a poder-se utilitzar.*

- 4.— **DIARREES D'ESTIU.**— *A l'estiu augmenta la susceptibilitat a presentar diarrees per diversos motius com són:*
- La calor altera la composició normal d'alguns aliments.
 - Augmenta la contaminació del medi ambient (rierols, estancs, fonts, platges...).
 - Canvi de residència per vacances, fet que comporta variacions en la forma de preparar i ingerir aliments. També entren en contacte amb gèrmens no coneguts pel nostre organisme.
 - Etc.

EL COLESTEROL

El colesterol és un lípid necessari perquè intervé en la formació de membranes cel·lulars i en la síntesi d'hormones i vitamina D. Però quan n'hi ha massa es diposita a les parets arterials (arteriosclerosi). Hi ha qui diu que l'home té l'edat de les seves artèries.

Una part del colesterol de la sang prové directament de la dieta, però la major part se sintetitza en el fetge a partir de les restes de proteïnes i d'hidrats de carbó.

El colesterol és insoluble en la sang, per la qual cosa utilitza uns transportadors anomenats lipoproteïnes.

Hi ha dos tipus de colesterol: el dolent (LDL), que s'enganxa a la paret arterial i el bo (HDL), que desembussa les artèries. Per tant, és insuficient saber només la xifra total de colesterol. És dolent tenir-lo alt, però tenir baix el nivell del bo pot representar un risc cardiovascular. Segons unes estadístiques recents, per cada 1% de colesterol que es rebaixa, es redueix un 2% de probabilitats de patir un infart de miocardi.

Les xifres ideals de colesterol total no han de sobrepassar els 220 mg, les de colesterol-LDL 150 i les de colesterol-HDL no han de baixar de 35 per als homes i de 45 mg per a les dones.

La majoria de les hipercolesterolèmies són hereditàries i familiars; d'altres són degudes a obesitat, diabetis, alcoholisme i cal que rebin un tractament adequat a la malaltia de base responsable.

Els dos pilars bàsics del tractament són la dieta i l'exercici físic. La dieta ha de ser hipocalòrica, sobretot si hi ha excés de pes. S'han de reduir els greixos saturats de procedència animal i substituir-los per d'altres insaturats d'origen vegetal. És aconsellable menjar fruites i verdures riques en fibres. També

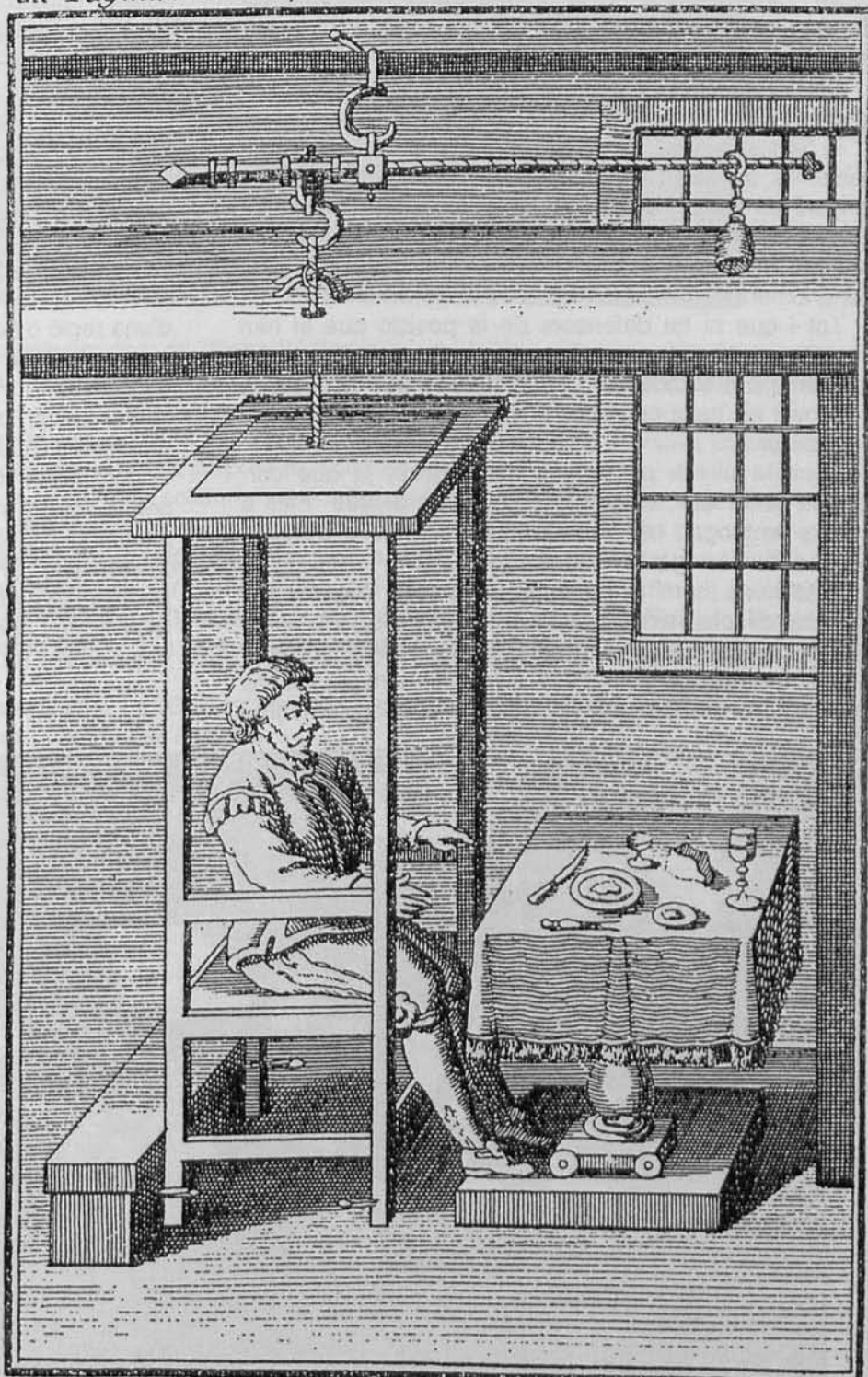
cal reduir l'alcohol que contribueix a fabricar triglicèrids (greix).

Un cop transcorreguts tres mesos amb aquest pla dietètic sense observar-se cap millora, cal pensar en la possibilitat d'administrar medicaments que rebaixin el nivell de

greixos en sang, tot acceptant els efectes secundaris.

**SANTIAGO A. BAENA
ADORADOR**
Metge titular de Bescanó.

ad Paginam XXXV.

L'ADQUISICIÓ D'HÀBITS I ELS SEUS PROBLEMES

Una part de les ensenyances que hom dona al nen estan relacionades amb una sèrie de conductes que els permetran una millor adaptació al medi social en què viuen.

Aquestes formes de conducta estan relacionades principalment amb l'alimentació i la manera d'alimentar-se, el repòs i el dormir, la higiene personal, l'ordre i moltes conductes que s'adquireixen a través de la socialització. Quan l'aprenentatge d'un comportament es reforça d'una tal manera que es realitza consistentment i en forma més o menys automàtica, parlem d'hàbit.

Deixeu-me, doncs, que us parli breument sobre un d'aquests temes: l'alimentació en el nen.

El temps dedicat als àpats, sobretot en els nens més petits, es transforma a voltes en veritables lluites, mitjançant les quals s'enfronten, per un costat, la paciència materna i per l'altre la capacitat de manejar la paciència de la seva mare que demostra la criatura, cosa amb què generalment és una experta.

Tot i que hi ha defensors de la posició que el nen mengi quan té gana a qualsevol hora del dia sense ordre ni sistema pre-establerts, n'hi ha d'altres que aconsellen ensenyar als nens que hi ha unes hores fixes establertes per menjar.

Aquesta última posició és més lògica, ja que respon al fet que, essent la digestió un procés més o menys prolongat, cal permetre que el procés s'efectuï sense sobrecarregar el sistema digestiu.

Pràctiques com ara menjar caramels, pastissos i aliments de tota mena i qualitat entre les hores dels àpats són comunes entre els nens de la nostra societat. Aquest fet significa un perill real, no solament per l'escàs valor nutritiu que *posseeixen aquests pseudo-aliments* i

pels additius artificials que intervenen en la seva fabricació, sinó, encara, pel fet que significa carregar l'estómac permanentment, de tal manera que, a les hores en què realment els pares pretenen que la criatura mengi els aliments necessaris, aquesta no tindrà la gana que cal per fer-ho.

L'hora dedicada a alimentar-se ha d'ésser una situació sense tensió que el càstig no té l'efecte esperat sinó que, al contrari, farà que la situació de menjar es faci desagradable i temible per al nen.

És molt comú observar que en moltes famílies l'hora dels àpats sol ésser l'oportunitat de discutir i prendre decisions importants, com també de renyar els fills per coses que han fet malament durant el dia, i així l'àpat familiar es transforma en una guerra on moltes vegades cap de les persones que mengen no s'adona d'allò que ha menjat.

Respecte al tipus d'aliments que l'infant ha d'aprendre a menjar, independentment dels gustos alimentaris d'una regió o societat en particular, el nen ha d'aprendre a menjar tots els aliments que signifiquen una dieta equilibrada.

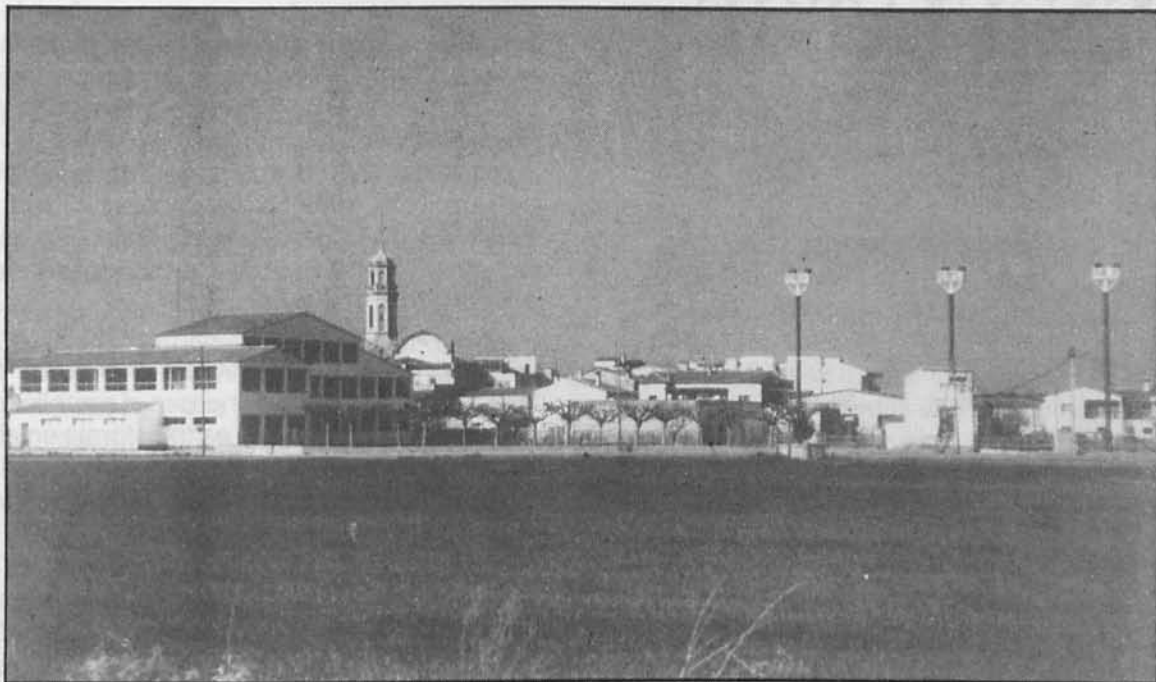
Per últim, podem dir que molts infants presenten problemes d'alimentació a la llar i els superen al col·legi. Podem trobar nens que a casa han d'ésser alimentats per la mare, mentre que al col·legi són capaços d'alimentar-se per ells mateixos sense cap dificultat.

Això ens dona una idea també del ràpid aprenentatge del maneig de les situacions que fan les criatures des de molt petites i de com als adults ens costa molt d'adonar-nos d'aquest fet.

NÚRIA REGINCÓS
Escola Bressol "Patufet"

DE LA SELVA AL PENEDÈS

Quan en l'anterior "Tosquijsa", ens preguntàvem com és Vilobí del Penedès, qui hi viu, quina relació pot haver-hi entre els dos noms iguals, com és la seva gent, ens marcàvem les primeres pautes per a un possible agermanament dels dos Vilobins.

Tot parlant de les finalitats d'aquesta mena de propostes, hem arribat a la conclusió que, si la iniciativa va endavant, no pretenem de cap manera fixar-nos fites històriques. El nostre propòsit és molt més simple.

Si intentem lligar-ho amb la campanya de "Catalunya solidària", la finalitat de l'agermanament entre Vilobí del Penedès i Vilobí d'Onyar seria obrir-nos a una altra gent, una altra cultura, una altra història. El motiu que s'ha buscat, si voleu, és curiós: un mateix nom. Però pot servir perfectament per omplir aquestes petites expectatives de solidaritat.

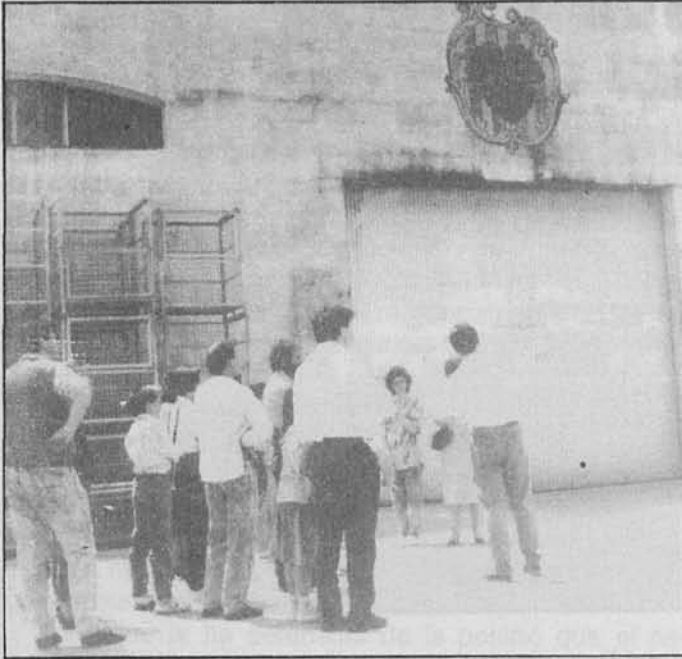
Sense desestimar els viatges que tan sovint es fan a llocs desconeguts, amb un aprofundiment més o menys superficial dels costums i formes de viure de la gent que hi resideix, la relació amb els habitants de Vilobí del Penedès ens pot donar molts coneixements sobre un poble que, a part de tenir el mateix nom, té, com podreu veure, molts altres punts de contacte amb el nostre Vilobí.

No es tracta, simplement, de fer comparances. La idea és sortir una mica de casa, establir relació amb gent molt semblant i, per què no? intentar pensar, també, unes bones estones.

Iniciatives com aquesta poden ajudar, en el futur, a evitar marginacions i indiscriminacions absurdes com les que es donen ara mateix arreu del país i també ben a prop de casa nostra. Tot dependrà del que vulguem fer els dos Vilobins.

CRÒNICA D'UN VIATGE

La cosa estava decidida: s'havia d'anar a Vilobí del Penedès a establir un primer contacte amb els elements humans i paisatgístics del poble homònim.

Eren dies de pluja, però no convenia ajornar més el viatge. Ja està decidit: hi anirem el diumenge dia 8 de maig.

Hem estat de sort, fins i tot ha fet sol.

Hora de sortida de Vilobí d'Onyar: les 10 del matí, encara que convé dir que sortirem a les 9, perquè en Quim Barceló estigui llest a les 10. La jugada funciona però, així i tot sortim del nostre poble a 2/4 d'11.

Enfilem l'autopista que ja no deixarem fins a la sortida de Vilafranca del Penedès. D'aquí a l'altre Vilobí hi ha 6 o 7 km que, un cop deixats els últims barris de Vilafranca, transcorren per carreteres voltades de vinyes per tots costats.

De fet, el primer canvi notable en el paisatge el trobarem després de passar Martorell, a la comarca de l'Anoia, on predominen també els ceps.

Abans d'entrar al poble veiem a l'esquerra de la carretera i junt a un petit riu, una església amb la teulada enrunada. Més tard ens assabentem que és l'antiga església parroquial de Vilobí, enclavada dins el barri de Vallformosa (allò que nosaltres anomenem veïnats, allà en diuen barris).

A l'entrada del poble veiem un nucli de població enlairat sobre un turó i allà ens dirigim fins arribar a la plaça. Després tornem a baixar a la carretera que, uns metres més enllà ens porta a l'església nova, construïda l'any 1933.

Al peu de l'església hi ha el camp de futbol, on s'està jugant un partit. Els jugadors locals porten la camiseta de color verd com l'equip del nostre poble.

Tot just arribats podem veure un gol de penal contra l'equip local... Mala sort... Al final però, el partit acabà en empat.

Davant l'església trobem els senyors i senyores que

ens estaven esperant. Ens acompanyen a un local que porta el nom de JAUME VIA, un conegut músic vilobinenc compositor de sardanes. L'edifici és motiu d'enveja per a tots nosaltres: un gran vestíbul; la sala de proporcions més que respectables està voltada de llotges, i al fons un gran escenari per a representacions teatrals. Ens diuen que també hi funcionava un restaurant, que ara està tancat.

En parlar del restaurant hom té la brillant idea que, donada l'hora, seria bo d'encarregar el dinar, ja que amb les coses de la panxa no s'hi juga. Els nostres acompanyants tenen l'amabilitat d'encarregar-nos per telèfon el dinar a l'hostal d'un poble veí.

Ja més tranquils, amb les garrofes assegurades, ens porten a visitar les caves de Vallformosa: llargues passejades entre parets immenses d'ampolles horitzontals. És aquí on el suc de raïm es transforma en el líquid transparent de les bombolles d'or. Visitem també la planta embotelladora i després arriba la degustació de rigor que ens va molt bé abans d'enfilars els 3 o 4 Km de carretera que ens portaren a dinar al poble veí.

Havent dinat, i situats al barri de la plaça, ens acompanyen a un Museu de minerals i fòssils; és petit però molt acurat. causant la nostre enveja, el mateix que un local annex que pot servir per a conferències i exposicions.

Ens ensenyen l'Ajuntament i el dispensari i des d'allà contemplem el barri de Bellver, sobre un altre turó i voltat també de vinyes. Després ens porten al barri de les guixeres. Veiem una guixera antiga, ara convertida en llac, i més enllà una de molt gran amb una fàbrica annexa per a obtenir el guix. Aquí hi treballa molta gent del poble, però un inconvenient de l'explotació guixera són les freqüents barrinades que fan trontollar les cases veïnes.

Finalment, tot prenent un refresc al bar de la plaça, passem recompte amb els nostres acompanyants, de les coses vistes i de les que hem deixat de veure per falta de temps. Enmig del soroll de màquines escura-butxaques i de fitxes de dòmino sobre el marbre de les taules, quedem que s'establiran més contactes en el futur. No es tracta d'establir comparances, sinó d'augmentar el mutu coneixement.

I amb l'esperança que aquests pensaments fructifiquin, enfilem amb els cotxes el camí de tornada.

Després d'una petita marrada per carrers estrets de Vilafranca, trobem l'autopista que ens portarà, ja de nit, al nostre Vilobí.

JOAQUIM PUIGVERT I PASTELLS

ALT PENEDEÈS

Un poble no es pot entendre com un fet aïllat, el seu caràcter es veu influït per l'entorn que l'envolta, i la comarca és l'entorn més proper a un poble i en el cas de Vilobí aquesta comarca és l'Alt Penedès.

La comarca de l'Alt Penedès abasta una superfície de 514'40 km, que es reparteixen entre vint-i-cinc termes municipals.

Les confrontacions amb altres comarques són: a llevant, el Baix Llobregat, a migdia el Garraf, a ponent el Baix Penedès i l'Alt Camp i a tramuntana l'Anoia.

Els límits no s'ajusten gaire a determinats accidents geogràfics, i per tant, resulten poc definits. L'Alt Penedès queda configurat com una plana amb un relleu d'escassa projecció, oberta pels seus costats NE i SW i confi-

nada pels altres dos costats per les serralades Litoral i Prelitoral.

La comarca es veu regada per tres conques: la de l'Anoia, la del riu Foix i la de la riera de Canyelles.

El clima penedenc és un clima típicament mediterrani. Les pluges, en general, no passen dels 600 mm anuals, amb els naturals alts i baixos segons la situació topogràfica; els dies de neu i boira són molt rars.

Per últim, la població de l'Alt Penedès ha seguit un creixement continu, així:

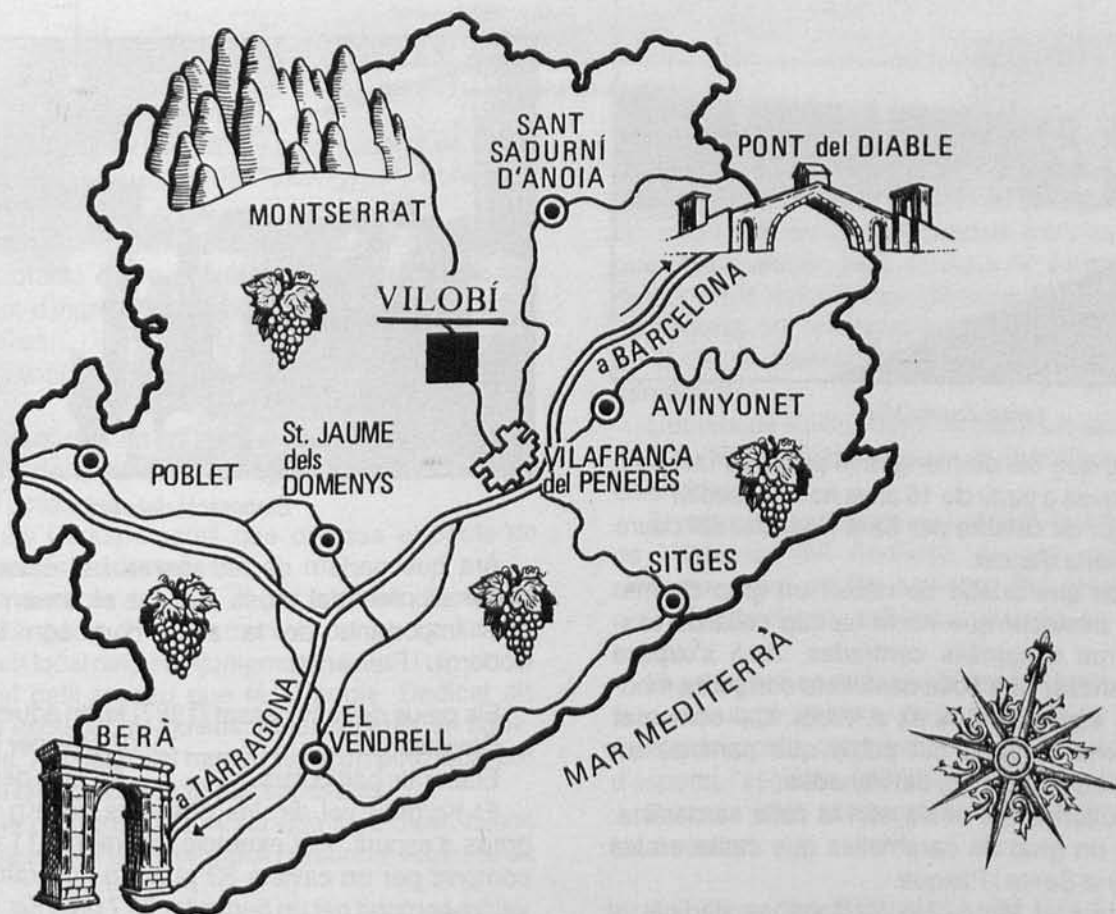
l'any 1718 tenia 7.083 habitants

l'any 1900 tenia 36.885 habitants

l'any 1950 tenia 44.301 habitants

l'any 1981 tenia 63.474 habitants

Aquesta petita aproximació a la comarca a la qual pertany Vilobí del Penedès ens pot ajudar a comprendre millor la realitat del poble.

VILOBÍ DEL PENEDEÈS

És un municipi de l'Alt Penedès, situat a la part central de la comarca. Pertany al partit judicial de Vilafranca del Penedès, té una extensió de 9'43 km² i compta amb 773 habitants.

El terreny és generalment pla, el punt més alt del terme és el turó de les Guixeres amb 330 metres d'alçada. El principal curs d'aigua és la riera de la Maçana, que pren aquí el nom de riera de Vilobí.

L'agricultura és tota de secà, i els conreus ocupen més del 78% de l'extensió del terme. La vinya és el principal conreu, amb un 61% del total de les zones cultivades.

La principal activitat del sector secundari es deriva de l'explotació de les guixeres entorn de les quals han sorgit diverses plantes industrials. Hi ha una fàbrica de sacs de paper i algunes petites indústries del ram del metall i la construcció.

La població es reparteix en els següents barris o nuclis:

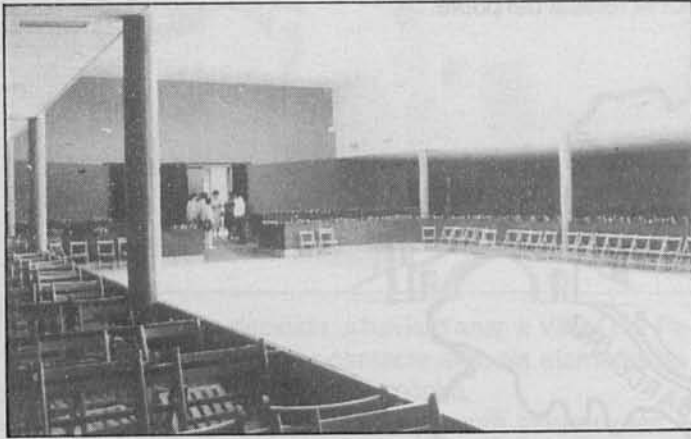
La Plaça	216
Bellver	207
Guixeres	203
Disseminats	147
TOTAL	773 habitants

LA VIDA A VILOBÍ DEL PENEDÈS

Després de la visita feta a Vilobí del Penedès, intentarem reflectir una mica la vida d'aquest poble. Començarem pel fet cultural.

Existeix una Societat Recreativa que té cura d'organitzar les festes i espectacles amb motiu de les festes dels diversos barris que componen el poble de Vilobí del Penedès.

Per això, disposa d'un local, enveja de molts pobles, totalment equipat per fer-hi festes, balls, teatre, etc. El local porta el nom del senyor Jaume Via que fou músic i compositor de sardanes, fill del poble.

Local Jaume Via

És tradicional que els diumenges al poble es faci ball, encara que els joves a partir de 16 anys no s'hi quedin.

La Festa Major se celebra per Sant Roc, que sol caure a la tercera setmana d'agost.

Fa poc temps que acaba de néixer un grup de majorettes. És de destacar que no hi ha cap colla de castellers, tradicional d'aquelles contrades. Això s'explica pel fet que organitzar una colla castellera comporta moure molta gent i aquesta no hi és a Vilobí. Cal esmentar que hi ha alguna persona del poble que participa en colles castelleres de Vilafranca del Penedès.

Altres fets culturals del poble són la colla sardanista: Vell Penedès i un grup de caramelles que canta en les dates de Setmana Santa i Pasqua.

També existeix el Moto-club Vallformosa dedicat al món del motor.

En el camp de l'ensenyament el municipi disposa d'una llar d'infants (3-6 anys), ben equipada i amb assistència mitjana de 10 nens/es. El local és un antic local, annex a l'Església i que s'ha adequat i equipat per ser una llar d'infants. Al pis de dalt hi ha la biblioteca, amb poc material encara, però en camí de convertir-se en una bona eina cultural.

Al costat de la llar d'infants i dintre d'una àmplia zona d'equipaments i serveis hi ha l'escola.

A causa del poc nombre d'alumnes només disposa de quatre aules. També disposa d'un petit gimnàs.

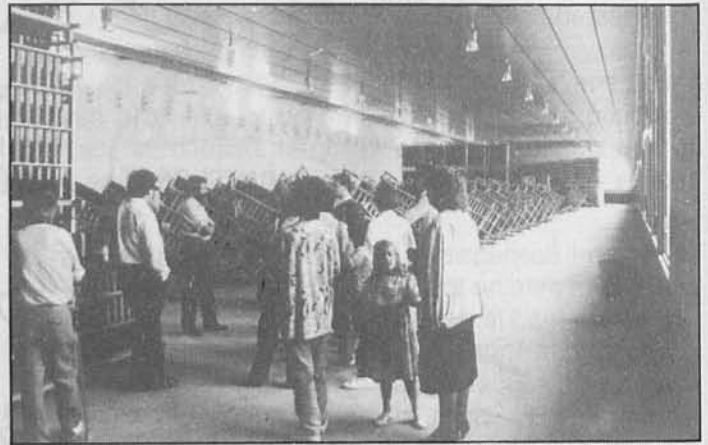
Si aquests/es nens/es, uns 40, no disposessin d'aquesta escola haurien d'anar a Vilafranca del Penedès, tal com ho han de fer els/les nois/es que estudien BUP o FP.

L'Associació de Pares lluita i no esmerceix esforços perquè l'escola no desaparegui i els nens hagin d'anar a Vilafranca.

Sempre és un motiu de joia per a un poble tenir escola. El caliu que donen els escolars és incomparable. Per això estem convençuts que l'APA de Vilobí del Penedès continuarà lluitant per si algun dia es planteja la desaparició de l'escola.

El món del treball al poble de Vilobí del Penedès, quasi no té altres noms que cava i guix.

L'agricultura, en la seva gran majoria, està dedicada a les vinyes. D'aquí se'n deriven les dues indústries del cava: Laxerel i Vallformosa. Aquesta última més coneguda, la vàrem visitar i poguérem observar l'elevat procés de mecanització en l'embotellat del cava. Visitar una cava sempre és un motiu de joia i relax.

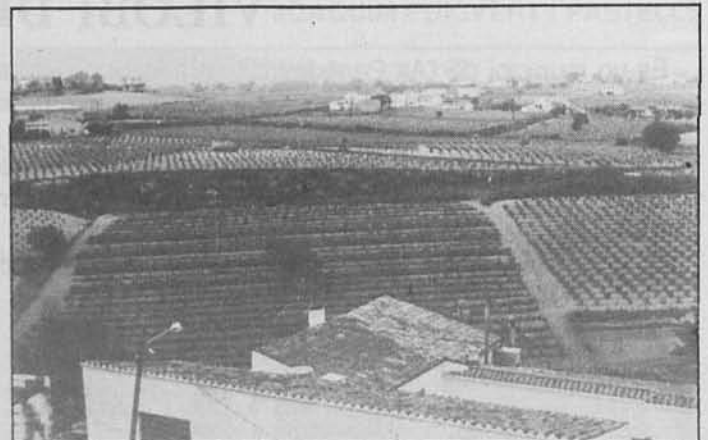
Elaboració del cava

Ara que parlem de les vinyes i el cava us podríem donar el preu del most. Aquest el donen els cavistes més importants de la zona com són les marques Codorniu i Freixenet.

Els preus de l'any passat (1987) foren aquests:

Cavistes.....30 ptes per Kg/grau.
Elaborats particulars.....23 ptes per Kg/grau.

El Kg/grau vol dir, les pessetes per Kg de raïm i 10 graus d'esperit. Per exemple, un raïm d'11 graus, valdrà comprat per un cavista 33 ptes/Kg.; un raïm de 9 graus valdrà comprat per un particular 20'7 ptes/Kg.

Vista de Bellver des del barri de la Plaça

Una guixera en explotació

L'altra indústria que domina el sector laboral de Vilobí del Penedès és la guixera de "Vilovigyps", coneguda arreu del país.

No entrarem a analitzar el fet ecològic i ambiental que suposa l'explotació d'una guixera. Solament dir que suposa una font d'ingressos econòmics molt important per a moltes famílies.

També a Vilobí del Penedès hi ha una fàbrica de sacs de paper.

Els agricultors que no es dediquen a les vinyes tenen petites explotacions ramaderes i granges de porcs, conills, vedells i pollastres.

Dels serveis i equipaments que disposa el poble de Vilobí del Penedès cal destacar:

En aquest aspecte sanitari, el poble té un dispensari mèdic i una farmàcia. Properament el centre sanitari es traslladarà a un local del nou Ajuntament.

Cal citar el petit museu que té el poble. Dedicat als minerals i en especial als guixos, tant coneguts en aquelles contrades. Al costat del museu hi ha un petit local per fer-hi conferències o actes culturals semblants.

Em matèria de transports, hi ha una línia d'autobusos fins a Vilafranca del Penedès, nucli comercial i cultural de la comarca.

L'església és de recent construcció, any 1933. És d'estil romànic.

"L'església de Vilobí, antigament, era la de Vallformosa, avui encara externament sencera. L'actual es troba entre els dos nuclis principals de població del terme, i té un excel·lent campanar quadrat molt semblant, encara que més matuser, però aquesta no és ben bé la paraula; diguem més massís, que els campanars del Pirineu català i d'Andorra. He amidat el temple amb les meves passes i en té 35 de l'entrada a l'arrodonit absis i unes 32 frontalment" (*)

L'ermita de Vallformosa es troba situada a la vora de la riera de Vilobí. Algunes parts de la volta de la teulada són esfondrades.

El paper dels joves és molt limitat; la influència de la vila de Vilafranca del Penedès, fa que aquests joves no s'integrin gaire en les activitats del poble i busquin les activitats de lleure, esbarjo i diversió en la vila de Vilafranca.

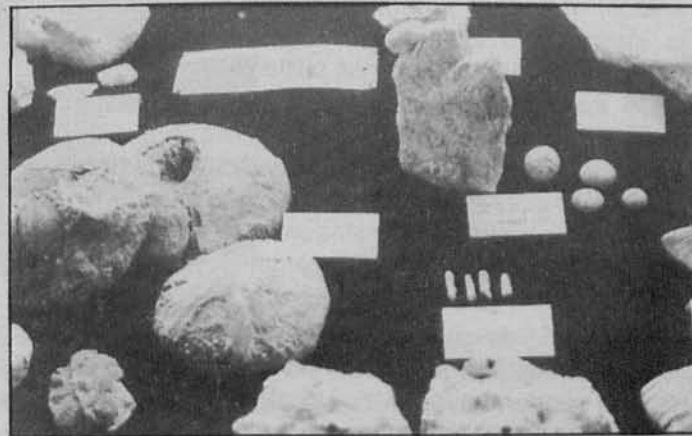
El poble pot canviar una mica pel fet que està prevista la construcció del nou Ajuntament a la zona d'equipaments del poble, on ja ara hi ha el local recreatiu, el camp d'esports, l'església, l'escola i la llar d'infants.

Tal com hem esmentat abans hi haurà també el nou local sanitari.

(*) Del llibre: "LA COMARCA DE L'ALT PENEDÈS" de Josep Rius i Morgades (1987).

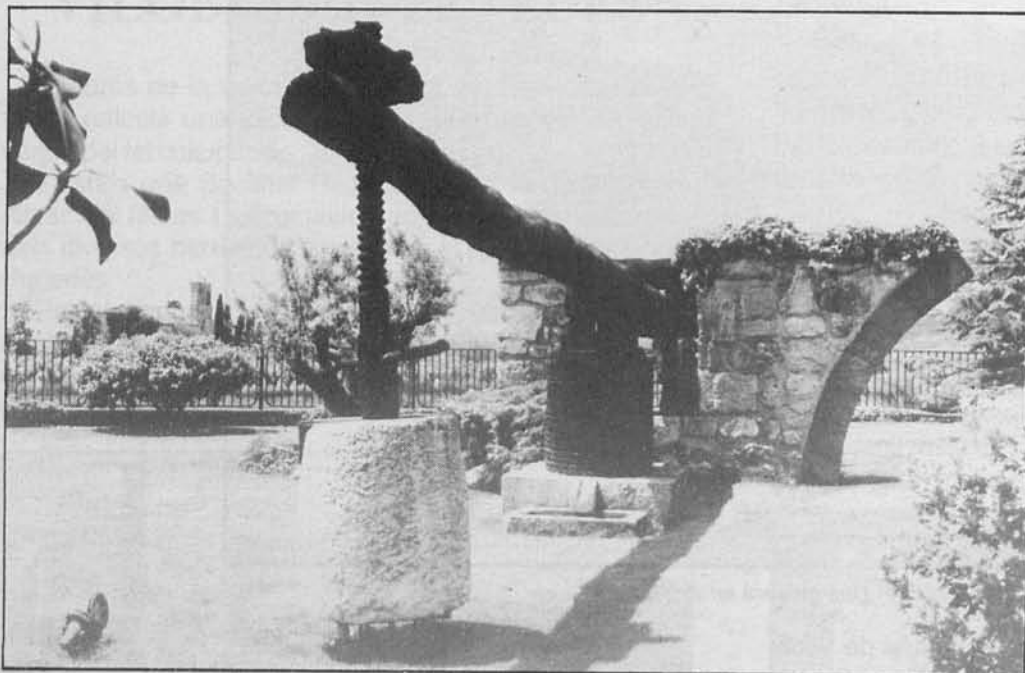

Museu de minerals i fòssils

Detall de fòssils trobats a Vilobí del Penedès

INDÚSTRIES

*L'antiga església parroquial
vista des de la Masia Vallformosa*

MASIA VALLFORMOSA

Amb una antiguitat d'almenys quatre segles, si bé que les moltes modificacions sofertes per aquesta casa pairal han amagat els seus orígens medievals, la masia La Sala, situada entre vinyers i arrelada en el paisatge com els mateixos ceps que l'envolten, és el rovell d'una important explotació vitivinícola.

Convertida els anys quaranta en l'empresa Bodegas Domènech i posteriorment en Masia Vallformosa, ha esdevingut avui dia un dels magatzems de vi més grans de Catalunya.

L'empresa Masia Vallformosa es dedica a l'elaboració i comercialització de vins de denominació d'origen Penedès i escumosos de cava.

Fàbrica de guix

VILOVIGIPS, S.A.

L'extracció de guix en aquest sector del Penedès es remunta a bastants segles enrera. Molt probablement els romans podrien haver utilitzat ja aquest material per a la preparació de morter i dels estucs emprats per decorar les parets de les viles romanes d'aquesta època.

L'empresa Vilovigips, S.A., agrupa actualment quatre plantes productores, amb una capacitat total de producció de 3.000.000 de tones l'any. És la líder de l'exportació espanyola en aquest sector amb 2.000.000 de tones subministrades als mercats d'Europa i Àfrica.

ASSOCIACIÓ PERE ANTONI:

A FORA

Des del primer número de la revista Tosquija, l'Esplai ha protagonitzat l'espai dedicat a l'Associació -merescudament, tot s'ha de dir- però aquesta vegada presentarem una altra secció que ha fet una tasca important en els darrers dos anys.

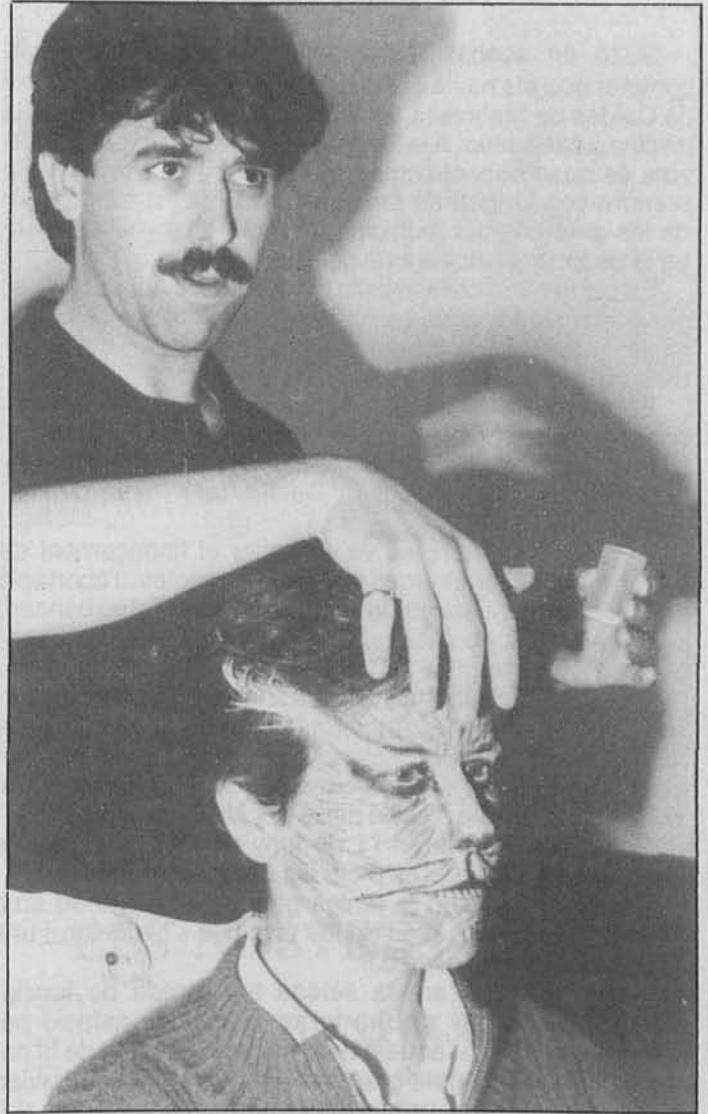
Tot va començar pels voltants de Sant Joan de l'any 1986 en què un grup de socis van tenir la idea de construir un drac per fer correfocs i cercaviles. Després de moltes hores de feina i diversió va néixer el DRAC DE LA CROSA i el batejàrem a la revetlla de Sant Joan a Salitja. També vam batejar amb foc i aigua un públic poc avesat a espectacles d'aquesta mena i que ens miraren amb els ulls al·lucïnats i la camisa plena de guspires.

A partir d'aquell dia, el drac de la Crosa ha sortit a les castanyades, revetlles i cercaviles de Festa Major, fins i tot fora del nostre municipi. Per acompanyar el drac se'ns va acudir posar-hi música de gralles i tabals. La gralla té un so estrident i festiu que, ben tocada i acompanyada de la pertinent percussió, engresca a ballar i a acompanyar la cercavila. Amb moltes ganes vam comprar els instruments i... a bufar falta gent! No sabem si és casualitat però aquest darrer any ha plogut pels descosits.

Ja tenim drac, correfocs i grallers. Encara ho podem complicar més. Va venir la Festa Major de 1987. On s'ha vist una Festa Major sense gegants? Dit i fet. L'onze de Setembre passejaven pels carrers de Vilobí dos gegants simbolitzant el sol i la lluna. Si no són els més alts de Catalunya poc n'hi deu faltar. Els nostres gegants han participat en concentracions de gegants a Calella, Figueres i Girona.

No contents encara, vàrem decidir fer una cercavila espectacular per carnestoltes d'enguany, de manera, a part de disfresses varies, vam construir una Cuca de llum geganta i uns xanquers donaven el "toc a la comparsa".

El nostre poble no és gaire afeccionat a les manifestacions al carrer amb disfresses i dispensen una acollida més aviat freda a les cercaviles. No s'hi està acostumat. Altres pobles tampoc ho tenen per costum però estan més desinhibits i hi participen activament, tal com ho vam poder comprovar a les cercaviles d'Aiguaviva, Navata, Vilablareix, Tossa i el barri gironí de Sant Narcís. De tota manera, continuarem portant el poble fins a la font, si no vol beure...(no deu tenir set).

A DINS

L'activitat festiva que estem desenvolupant al carrer té el seu contrapunt a dins mateix de l'Associació: el teatre.

De moment, l'activitat teatral és més aviat minsa. En el decurs de dos anys hem organitzat "Pastorets", amb més il·lusió que traça. És una disciplina difícil en la qual no n'hi ha prou amb la bona voluntat, s'ha de tenir tècnica i experiència encara que tot és començar. Els resultats, al capdavant, són molt positius perquè han desvetllat les ganes de participar dalt d'un escenari a persones que, ni de bon tros, s'havien plantejat mai aquesta possibilitat.

Passat l'últim Nadal va sortir la proposta de fer quelcom més que "comedia" i "treiatru". Aquí començaren els problemes: quina obra representem? De riure o dramàtica? Estem preparats?. Després de molt deliberar s'arribà a la conclusió que calia buscar algú que ens n'ensenyés. El mes d'abril començava un taller de teatre per fer un repàs a les tècniques bàsiques d'interpretació, maquillatge, coreografia, il·luminació, etc...

I en aquestes estem. No sabem pas com acabarà però els resultats estaran ben aviat a la vostra vista.

LA PISCINA DE SALITJA, UNA REALITAT

Quan en acabar l'estiu 1981, moltes famílies van comptar que els havia costat portar la quitxalla a la piscina de Caldes de Malavella, es van plantejar construir-se una piscina a casa seva. A la llarga seria més rendible. Però llavors és quan neix el sentit solidari de poble i comença a prendre cos la idea de fer una piscina per a tots. Dintre de les prioritats del municipi de Vilobí d'Onyar no hi entra de fer una piscina municipal.

En primer lloc calia legalitzar una Associació de Pares per poder endegar convenientment el projecte. Això fou el gener del 82. De fet només va ser posar un marc jurídic a un fet cultural que ja feia anys que existia.

Es van fer projectes, estudis, pressupostos, visites i sobretot moltes hores de parlar-ne i discutir-ho.

Les gestions amb el Bisbat per la compra del terreny foren "bufar i fer ampolles". Devien tenir "línia directa" amb el cel.

En aquell moment es va plantejar el finançament de les obres. Fou emmarcada en tres aspectes: l'aportació dels socis, una ajuda de la Diputació i un préstec bancari, avalat per 15 socis. Aquest préstec, en el dia d'avui, ja està totalment retornat.

Es va decidir construir una piscina de 20 metres de llargada per 10 metres d'amplada i no de 25 de llargada per 12'5 d'amplada (mides olímpiques), ja que els pressupost d'aquesta segona era quasi el doble que l'altre. També s'hi construï una piscina petita per als més menuts.

Les obres s'iniciaren l'1 de juny de 1982 i al cap de dos mesos, l'1 d'agost es procedia a la inauguració.

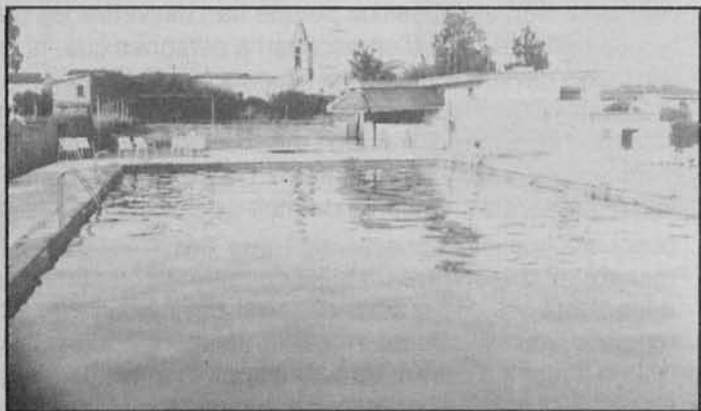
Els paletes tenien ja tenien ganes de banyar-se amb el calor que feia. A més de les piscines s'hi construï uns vestidors i un local per a bar.

Anem a iniciar ara la setena temporada de funcionament. Cada any s'hi ha fet un curset de natació per ensenyar o millorar aquest bell i necessari esport de la natació. Fins i tot la gent gran s'hi apuntava. Mai no havien tingut una ocasió tan propera per aprendre'n.

En posteriors obres es procedí a l'emporlanat de la vorera de la piscina. Els membres de la Junta de la piscina m'expliquen que per aquesta temporada està previst l'enrejolat d'aquesta vorera i la plantació de gespa a la resta de l'espai disponible.

A voltes l'esforç de tots fa possibles projectes i iniciatives que semblen impossibles. He llegit en un llibre o m'han explicat que un pensador una vegada va dir: "Com que no creien que era impossible per això ho varen fer".

Des d'aquestes ratlles voldria encoratjar la gent que hi ha a la Junta perquè continuïn treballant pel poble i que no pensin que estan sols. Tots us fem costat.

LES NOSTRES FESTES

FESTA MAJOR DE SALITJA

Dies: 12, 13, 14 i 15 d'agost.

PROGRAMA D'ACTES

Divendres, 12

Tarda.— Bici-cros per a la mainada.

Nit.— Cinema al carrer.

Dissabte, 13

Matí.— Jocs a la piscina.

Tarda.— Festival infantil! amb l'Angel Daban.

Nit.— Sardanes amb la cobla Vila de Blanes.

Ball amb el conjunt Aquarel.la.

Diumenge, 14

Tarda.— Sardanes amb la cobla la Flama de Farners.
Havaneres.

Nit.— Ball amb el conjunt Drac Màgic.

Dilluns, 15

Matí.— Ofici Solemne.

Tarda.— Sardanes amb la cobla Foment de la Sardana.
XI Concurs de la Cançó.

Tots els actes seran gratuïts.

!!!Us hi esperem a tots!!!

FESTA MAJOR DE VILOBÍ D'ONYAR 1988

Dóna la impressió que enguany no se'n parla tant com l'any passat. La fórmula utilitzada va donar bons resultats i ja sembla clar com cal organitzar una Festa Major oberta. Correm el risc, però d'adormir-nos i deixar en mans de la Comissió de Festa tota la feina i la responsabilitat de l'èxit o el fracàs. No oblidem que la Festa sortirà bé o malament segons el grau de participació de tots nosaltres. Si ens la sentim nostra no pot fracassar (encara que ploqui).

Com l'any passat per aquestes dates, ja us podem avançar les orquestres i els conjunts contractats, com són "LA SALSETA DEL POBLE SEC" "ORQUESTRA COSTA BRAVA" "EL DRAC MAGIC" "FILIGRANES" "TROPICANA" "ELS SIREX", la cobla PRINCIPAL DE FIGUERES i també espectacles per a mainada, cercaviles, gegants, animació, exposicions, etc...

La Comissió fa temps que hi treballa (i el que hi ha de treballar encara!) però ens cal la vostra il·lusió i les ganes de "fer festa" perquè tot rutlli a l'hora.

SANT DALMAI

ASSOCIACIÓ CÍVICA

A primers d'aquest any, a Sant Dalmai, es va formar una mena d'Associació, envers les inquietuds d'una colla de gent que trobaven a faltar una manera d'unió o de fer alguna cosa dintre del poble.

A partir d'aquí es va estar treballant sobre què es faria, una associació de veïns, un grup cultural, o bé un grup esportiu, després de molts debats, vàrem decidir de fer una associació cívica. "Grup Sant llop", que això ho engloba gairebé tot.

Després ja va ésser qüestió de fer uns Estatuts, un anagrama i algunes coses més.

Ara ja arribem a l'hora de fer activitats.

Primer, el mes de març es va organitzar una petita "costellada" a nivell popular, amb una participació d'unes 55 persones.

Ara s'està organitzant la primera arrossada de Sant Dalmai, concretament el primer diumenge de juliol, i esperem la participació molt més elevada (quants més serem, més riurem i millor ens ho passarem), de tot això ja sortiran programes a part.

Després s'està intentant de recuperar la font d'en Puig, que pràcticament romanía perduda.

Una colla ens hem dedicat els dissabtes i a estones lliures, a tallar tot el que era una gran bardissa, ara de moment hem arribat a això, la tenim a la vista cosa que fa un temps no es podia dir perquè pràcticament hom no s'hi podia ni acostar, perquè estava ben envoltada de romagueres, ortigues i tota classe d'herbes.

I fins aquí hem arribat, a la propera edició d'aquesta revista Tosquijsa, CONTINUAREM.

LLUÍS FIGUERAS

ETIMOLOGIA

ELS NOSTRES MOTS

ESTANYOL

El poble d'Estanyol pertany al municipi de Bescanó, situat a la capçalera del Güell, al sud del terme. Les cases que formen el poble, envolten l'eglésia parroquial de Sant Andreu, la qual va ser construïda el 1704. El lloc és esmentat ja en documents del 922. Quant a restes històriques importants, hi ha notícies de l'existència d'un castell; anant cap a Bescanó, es poden trobar, encara, restes d'una via romana i, al puig de can Cendra hi ha restes d'un poblat ibèric dels segles IV-III abans de Crist.

El nom d'Estanyol prové, etimològicament, de la paraula llatina STAGNELU - diminutiu de "stagnum" (estany) - que vol dir estany petit o llacuna. Als Països Catalans, hom pot trobar molts topònims d'aquesta mena: L'Estany, Cabestany, s'Estanyol, Estanyols, Les Estanyassos.

Aprofitarem la benentesa per fer una mica de normativa. La gent solem anomenar llacs a una estesa d'aigua circumdada de terra, ja sigui d'una longitud mitjana o gran. Si parlem dels "llacs o lagos dels Pirineus" estem cometent un gran barbarisme, ja que "llac" és un estrangerisme vingut per calc del castellà i del francès; cal dir *els estanys* i emprar només la forma *llac* quan parlem de les vastes concentracions d'aigua dels Alps, Rússia, Amèrica o Àfrica.

MERCÈ RABIONET I RIBAS

2n. premi Concurs de Pintura Ràpida
de Cassà de la Selva

Categoria Infantil - Maig 1988

SÍLVIA MOLINS

NINA

*Somni de poeta,
de cantautor, ets tu nineta,
ja que aquesta no té defectes;
Aquell dibuix fet per la persona que compon
en una poesia o cançó unes boniques
paraules d'amor.
Perdona'm per aquesta comparació
sé que tu tens sentiments,
una nina no pot sentir amor.
La teva imatge dins el meu pensament jo vull imaginar
com una nina,
és la manera que et veig a tu, amiga.*

FELIP MATÓ

SENZILLAMENT NINETA

*Nina, amb sentiments de poesia,
de l'amor, amiga
de l'amistat, companya inseparable
senzillament, un somriure regala'm
personalitat que jo vull conèixer
amb un sincer afecte
poder quedar-me amb la teva imatge
ja que l'atzar me l'ha regalada
simpàticament, en el meu pensament intento dibuixar-te
però per fer-ho no tinc imaginació ni paraules.*

FELIP MATÓ

Instantànies del I CAMPIONAT D'ESCACS de Vilobí d'Onyar

Saturnino Romero i Salvador Amargant:
2n. i 1r. classificats del Campionat.

El mestre Josep Roselló, de 1a. Categoria Nacional,
després de jugar unes Simultànies,
en el dia del repartiment de premis.

LLUÍS MOLINS

XI CAMPIONAT DE BOTIFARRA

De les 15 parelles participants, els sis primers llocs foren per als següents:

Campió: Joan Paradedà i Joan Cassà.

Sots-campió: Francesc Jou i Joaquim Jou.

3r.: David Sitjà i Xavier Roca.

4t.: Pere Domingo i Lluís Molins.

5è.: Lluís Salvi i Ricard Muzas.

6è.: Albert Xirgo i Marcel Pozo.

Cassà i Paradedà, campions.

F. Jou i J. Jou, sots-campions.

LLUÍS MOLINS

IV TORNEIG FUTBOL-SALA

Entre els dies 27 de juny i 21 d'agost es disputarà a la pista polisportiva de Vilobí d'Onyar el IV Torneig d'Estiu de Futbol-Sala, amb la participació de 16 equips, dividits en dos grups de 8. El grup A estarà format pels equips més forts i experimentats i el grup B pels més fluixets i novells. El pressupost total, incloent trofeus, sobrepassarà les quatre centes mil pessetes.

LLUÍS MOLINS

L'A.P.A., un dels equips que presentarà
més nombre de jugadors inscrits.

FUTBOL - VILOBÍ, C.F.

Encaraque el primer equip del Vilobí, C.F. només ha tingut una actuació discreta (8è. lloc), la resta dels cinc equips de l'entitat han fet una temporada del tot brillant, aconseguint, entre altres, dos títols de Lliga, el d'Afeccionats i el d'Aleví Escolar, dos tercers llocs, el de Juvenils Preferent i el d'Infantils Preferent, i un sisè lloc, el d'Alevins Federats.

Regional Preferent — Grup I

CLASSIFICACIÓ FINAL

	PJ	G	E	P	GF	GC	PUNTS
Horta.....	34	18	10	6	77	42	46+12
Calella.....	34	16	13	5	51	29	45+11
Sant Cugat.....	34	16	12	6	61	39	44+10
Montañesa.....	34	18	5	11	62	47	41+7
Guixols.....	34	14	12	8	43	32	40+6
Milán.....	34	14	8	12	47	43	36+2
Adrianenc.....	34	12	10	12	50	48	34
Vilobí.....	34	11	11	12	55	41	33-1
Cardona.....	34	10	11	13	52	56	31-3
Canovelles.....	34	12	7	15	46	52	31-3
Gironella.....	34	10	11	13	40	52	31-3
Ripoll.....	34	11	8	15	42	62	30-4
Masnou.....	34	10	10	14	48	41	30-4
La Llagosta.....	34	12	5	17	44	64	29-5
Sant Joan.....	34	9	11	14	42	59	29-5
Castellar.....	34	7	14	13	45	61	28-6
Cerdanyola.....	34	6	15	13	42	62	27-7
Abadessenc.....	34	8	11	15	42	59	27-7

Entre els màxims golejadors de la categoria hi figura l'Iñaki, del Vilobí, C.F., amb 11 gols.

Candi (Horta).....	19	Antonio (Calella).....	12
Guiu (Horta).....	19	Bosch (Calella).....	12
Casanovas I (Cardona).....	18	Barrera (Cardona).....	12
Soler (Abadessenc).....	17	Tanco (St. Cugat).....	12
Sergi (Adrianense).....	13	Barris (Calella).....	11
Porras (Castellar).....	13	Masdeu (Gironella).....	11
Martín (Guixols).....	13	Puig (Masnou).....	11
Osuna (La Llagosta).....	13	Sánchez (Ripoll).....	11
Andrade (Masnou).....	13	Iñaki (Vilobí).....	11
García (Montañesa).....	13	Toni (Montañesa).....	10

Campió de la categoria: Horta

Promociona: Calella

Baixen de categoria: Castellar, Cerdanyola i Abadessenc.

Juvenils Preferent Catalana

CLASSIFICACIÓ FINAL

	PJ	G	E	P	GF	GC	PUNTS
Granollers.....	34	22	8	4	83	31	52+18
Santboià.....	34	19	10	5	74	42	48+14
Vilobí.....	34	19	9	6	71	35	47+13
Júpiter.....	33	19	6	8	76	39	44+10
Europa.....	34	16	9	9	60	36	41+7
Figueres.....	33	17	5	11	57	40	39+5
La Garrotxa.....	34	15	8	11	72	69	38+4
Sabadell.....	34	13	7	14	51	52	33-1
Sant Andreu.....	33	10	11	12	52	42	31-3
A.E. Sarrià.....	34	13	5	16	57	57	31-3
Terrassa.....	33	11	8	14	54	60	30-2
Canovelles.....	32	10	10	12	46	58	30-2
Montañesa.....	33	11	6	16	53	64	28-4
Terlenka.....	34	11	6	17	59	87	28-6
Lliçà d'Am.....	34	9	9	16	58	78	27-7
Vic.....	32	8	5	19	41	69	21-9
Llevant L.P.....	33	7	6	20	50	79	20-14
La Salle P.....	33	5	4	24	41	117	14-18

Campió: Granollers

Baixen: Lliçà d'Amunt, Vic, Levante LP i La Salle P.

Infantils Preferent

Amb 45 punts i empatat amb el Blanes, el Vilobí d'Infantils Preferent ha fet una gran campanya: ha guanyat 21 partits, n'ha empatat 3 i n'ha perdut solament 5. Amb un bagatge de 77 gols a favor i 41 en contra ha estat lluitant quasi tota la Lliga per aconseguir el Campionat; algunes ensopegades d'última hora el van fer perdre la magnífica re-

gularitat que ha portat durant tota la temporada.

CLASSIFICACIÓ FINAL

Girona.....	51
Blanes.....	45
VILOBÍ.....	45
Figueres.....	44
Garrotxa.....	34

Salt.....	33
Farners.....	30
Olot.....	30
Coma Cros.....	23
Anglès.....	21
La Canya.....	21
Lloret.....	20
La Salle.....	18
Maristes.....	17
Banyoles.....	14
Vilartagues.....	3

ALEVINS FEDERATS

Tenint en compte que són molt tendres a la categoria, la sisena plaça és una excel·lent classificació.

CLASSIFICACIÓ FINAL

Arbúcies	22	19	3	0	100	15	41
PB Lloret	23	17	3	3	75	22	37
Breda	21	15	2	4	84	35	32
Hostalric	21	13	4	4	74	39	30
St. Hilari	22	13	4	5	87	39	30
Vilobí	23	8	5	10	47	68	21

Q. Vents	23	6	7	10	30	52	19
Farners B	21	9	1	11	54	51	19
Sils	21	4	5	12	29	58	13
Ca l'Aguidó	21	6	3	12	37	64	13
Vidreres	20	6	0	14	54	68	12
Caldes	21	2	2	17	22	97	6
Lloret B	18	1	1	16	12	97	3

Ca l'Aguidó: 2 punts de sanció.

ALEVINS ESCOLARS

"En el pot petit hi ha la bona confitura". Una de les estrelles del Vilobí, C.F. ha estat sens dubte, el seu equip d'Alevins Escolars que ha aconseguit brillantment el

**CAMPIONAT DE LLIGA 87-88.
Enhorabona!!**

CLASSIFICACIÓ

Vilobí, C.F.	29
Bell-lloc	28
Quart	28

At. Anglès	26
Pontenc	21
Vidreres	19
Vila-Roja	12
Sàbat	9
Celrà	3
Sant Gregori	2

AFECCIONATS

L'altra estrella del Vilobí, C.F. aquesta temporada ha estat el seu equip d'Afeccionats. Amb 19 partits guanyats, 6 empatats i solament 1 de perdut ha aconseguit el títol de Lliga 87-88. Amb un bagatge de 104 gols a favor i sola-

ment 30 en contra. La propera temporada ja jugaran a 3a. Regional. Enhorabona!!

CLASSIFICACIÓ FINAL

Vilobí	44
Lladó	38
Tortellà	38
Vilamalla	35

Santa Cristina	34
Ciurana	33
Doble Set B	33
Pont de Molins	27
P.B. Roses	21
Esplais	19
Sant Llorenç	13
Esbart Montcal	12
Bratson's	8
Doble Set A	1

JUDO

Moltes medalles en els Campionats Provincials Benjamí i Aleví per als participants de Vilobí d'Onyar.

Professor: *Jordi Sitja i Pol* — Gimnàs Judo Sant Jordi

Dia 26-3-88 — Lloc: Santa Coloma de Farners

Categoria Cadets: Més de 51 kgs.

Nuri Serra — Medalla de plata

Dia 7-5-88 — Lloc: Arbúcies

Categoria Benjamí — Menys de 24 kgs.

Manel Fernández — Medalla de bronze

Categoria Aleví — Menys de 52 kgs.

Marc Serra — Medalla de plata

Dia 28-5-88

Categoria Benjamí — Menys de 25 kgs.

Nuri García — Medalla de plata

Categoria Benjamí — Menys de 34 kgs.

Vanesa Fernández — Medalla d'or

Categoria Aleví — Més de 41 kgs.

Marta Serra — Medalla d'or

Aprofiteu per animar els nens a apuntar-se a aquest esport en el curs d'estiu que tindrà lloc els mesos de juliol i agost.

JOSEP RICH

PATINATGE

El CLUB PATÍ VILOBÍ es troba en una temporada de molta activitat, hem participat en les proves escolars que enguany s'han fet a Maçanet, Riudellots i Lloret. Totes en llocs on tenen pavelló cobert, remarcuem això perquè aquí no en tenim, i en ensopegar una primavera plujosa ens ha restat hores d'entrenament.

Malgrat això, el paper dels patinadors del Vilobí ha estat molt digne, els encoratgem a tots per l'esforç que han fet i que s'ha vist recompensat amb una medalla per a tots, una copa per al Club, i fins i tot hi ha qui ha pujat al podi.

Aquest any els organitzadors de les proves escolars tenien l'ajuda i col·laboració de COMPUMATICA de Girona, que ha deixat un ordinador IBM i personal encarregat del seu funcionament, de manera que les tasques de classificacions i resultats s'han vist alleugerides, i és que cal aprofitar els avantatges de la informàtica. Mercès, doncs, al concessionari IBM de Girona, també a Coca-Cola i al senyor Tuges de Celrà, entre tots s'ha fet tot.

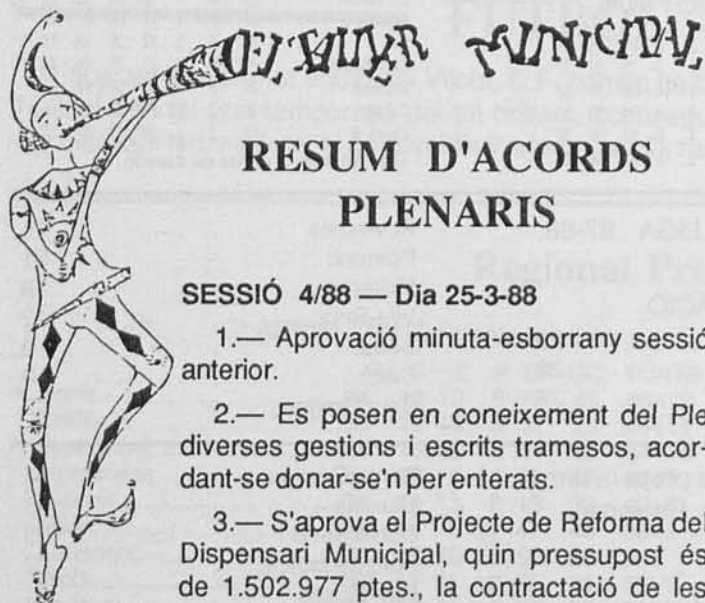
En una altra vessant, el Club Patí Vilobí ha participat en els festivals de Celrà i Cassà, i properament anirem a Maçanet i Palamós entre d'altres. És que cada vegada

se'ns té més presents a nivell provincial per la nostra seriositat i bon fer. Ara ja s'està preparant un número nou que pensem presentar a la festa de fi de curs a Vilobí, i que en el moment d'escriure això encara no està determinat ni la data ni com anirà la festa de fi de curs.

En tot cas tothom queda convidat a col·laborar, tant d'espectador com animant la mainada que per poc interès que hi demostris s'hi inscrivui, de manera que anem engrandint i enfortint l'activitat del patinatge a Vilobí.

LLUÍS BALL-LLOSERÀ

RESUM D'ACORDS PLENARIS

SESSIÓ 4/88 — Dia 25-3-88

- 1.— Aprovació minuta-esberrany sessió anterior.
- 2.— Es posen en coneixement del Ple diverses gestions i escrits tramesos, acordant-se donar-se'n per enterats.
- 3.— S'aprova el Projecte de Reforma del Dispensari Municipal, quin pressupost és de 1.502.977 ptes., la contractació de les obres, així com sol·licitar subvenció per aquesta obra al Departament de Sanitat i Seguretat Social.
- 4.— S'aprova proposta de la Comissió Informativa de Governació, relativa a l'ordenament i senyalització del trànsit rodat en el municipi, així com encarregar estudi al respecte.
- 5.— Aprovació de la relació de factures pendents.
- 6.— S'aprova l'atorgació de llicència urbanística Mj. 3/88, a Catalana de Gas S.A. per instal·lació de projecte de conducció de Gas Natural, pel que afecta al municipi de Vilobí.
- 7.— Sol·licitar a l'Institut Català d'Assistència i Serveis Socials de la Generalitat de Catalunya, subvenció de manteniment per a la Llar d'Infants Municipal "El Patufet".
- 8.— Torn de prec i preguntes.

SESSIÓ 5/88 — Dia 29-4-1988

- 1.— Aprovació minuta-esberrany sessió anterior.
- 2.— S'acorda donar-se per enterats de diversos escrits i comunicacions, i concedir diverses autoritzacions.
- 3.— Aprovar una relació de mancances, per ordre prioritari, per tal de donar-ne compte al Consell Comarcal de la Selva.
- 4.— Donar-se per enterats de la reunió celebrada amb el Cap del Centre de Gestió i Cooperació Tributària, en la qual s'anuncià l'imminent Revisió Cadastral en aquest municipi.
- 5.— S'aprova l'atorgació de llicència urbanística O.M. 7/88, al senyor Pere Romagós i Domingo, per arranjaments al seu habitatge de la Plaça Sant Dalmaí del municipi.
- 6.— Denegació d'autorització de traspàs de llicència d'auto-turisme al Sr. Miquel Martorell, per manca de justificació.
- 7.— Aprovació d'acord d'acceptació de subvenció atorgada per l'I.C.A.S.S., per import de 448.800 ptes., en concepte de Manteniment de la Llar d'Infants Municipal, any 1987.
- 8.— Aprovació relació de factures pendents.

9.— Designació de membres de la Corporació per integrar Comissió a l'objecte de celebrar sessió pública de sorteig dels membres que han d'integrar les Meses Electorals, per a les properes eleccions del dia 29 de maig.

10.— Torn de prec i preguntes.

RESSENYA DE LA SESSIÓ PÚBLICA DEL DIA 2-5-88

Es reuniren els regidors designats per integrar aquesta Comissió, senyors Joan Cornellà i Clopes, Pere Matamala i Crous, Joan Viñolas i Esteva i Jordi Menció i Valentí, a l'objecte de celebrar sorteig públic per a la composició dels membres de les Meses Electorals d'aquest municipi, per a les properes eleccions del dia 29 de maig, resultant elegits 1 a titulars:

MESA A

President: Lluís Cabarrocas i Ribes
1r. Vocal: M. Carme Camps i Goy
2n. Vocal: Margarida Bonmatí i Costa

MESA B

President: Francesc Xavier Lleal i Trias
1r. Vocal: Joan Miquel i Panella
2n. Vocal: Pilar Pagès i Arubix

Aprofitem l'avinentesa per agrair-los-hi la seva col·laboració.

SESSIÓ ORDINARIA 6/88 — Dia 27-5-88

- 1.— Aprovació minuta-esberrany, sessió anterior.
- 2.— Atesos els diversos escrits i comunicacions, s'acorda donar-se per enterats.
- 3.— S'acorda l'atorgació de les llicències urbanístiques següents:
O.M. 8/88, a Lluís Serra i Grabulosa, per col·locació de cartells publicitaris en el seu Hotel, cra. Aeroport, previ informe favorable del Ministeri de Transports, Turisme i Comunicacions.
Mj. 4/88 a Lluís Pujol i Pagès, per construcció de 5 habitatges unifamiliars.
S'acorda requerir a tots els construccions del municipi, perquè abans d'iniciar qualsevol obra en aquest terme municipal, tinguin cura de què l'obra en qüestió hagi estat autoritzada, mitjançant la corresponent llicència urbanística, atès que legalment pot recaure sobre ells la responsabilitat que implica el no haver-la obtingut.
- 4.— S'aproven els expedients d'aplicació de contribucions especials, per les obres:
"Desglossament de la 2a. fase de pavimentació de carrers de Vilobí".
"Pavimentació de carrers de Vilobí, continuació de la 2a. fase".
- 5.— S'acorda aprovar la relació de factures pendents.
- 6.— S'acorda convocar la propera sessió ordinària per al dia 17 de juny, atès que el darrer divendres de mes es dia festiu.
- 7.— Torn de prec i preguntes.

NOTES INFORMATIVES

APLEC DE SANTA CLARA

Es té previst de celebrar un aplec de sardanes, en el paratge del convent de les Gnes. Clarises d'aquest municipi, tot i que encara no s'ha fixat la data però es preveu celebrar-lo dins el mes d'agost. En el seu moment es repartiran els programes de la celebració.

PRE-INSCRIPCIONS A LA LLAR D'INFANTS

Es recorda a qui encara no ho hagi fet, que està obert el termini de pre-inscripcions a la Llar d'Infants Municipal per al proper curs 1988-89.

IMPOST MUNICIPAL DE CIRCULACIÓ DE VEHICLES

Us recordem que el termini per abonar l'I.M.C.V. per aquelles persones que no ho tinguin domiciliat per Banc/Caixa, finalitza aquest mes de juny; passat aquest termini l'Ajuntament podrà cordar el cobrament per la via d'apressament, amb un recàrrec del 20%.

CONTRIBUCIONS ESPECIALS PAVIMENTACIÓ DE CARRERS

Totes aquelles persones afectades directament per la pavimentació de carrers de Vilobí 2a. fase, cal que abonin els rebuts de contribucions especials abans del 15 d'agost; passat aquest termini l'Ajuntament podrà acordar el cobrament per la via de constrenyiment, amb recàrrec del 20%.

ACTIVITATS A SALITJA

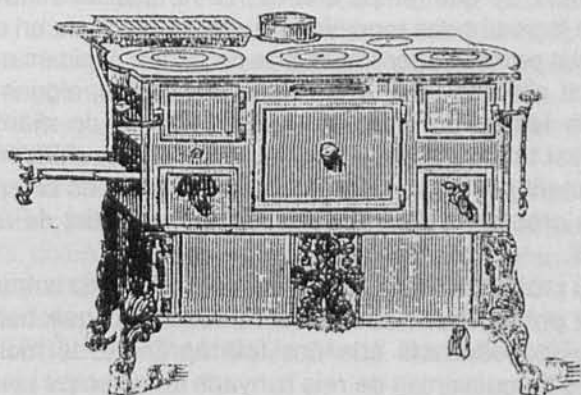
La piscina de Salita ja està oberta en horari de 10 del matí a 8 del vespre. Hi ha servei de bar.

El curset de natació comença el 4 de juliol fins al 13 d'agost en horari de 10 a 12 del matí. Es faran grups segons edats. Per a més informació adreuevos a Carnisseria Güell. Plaça Major, núm. 3. Salitja. Telèfon 47.32.75

AIGUA PÚBLICA

Recordem a tots els abonats a la Xarxa d'Aigua Potable que cal domiciliar els seus rebuts, per efectuar el pagament.

PLATS OLLES

Aprofitant que el monogràfic d'aquesta revista està dedicat a Vilobí del Penedès, terra de vi i de cava i també de pollastres, publicarem aquesta recepta que m'ha cedit la Mercè Rabionet, que trobo molt adient per a l'ocasió.

POLLASTRE AL CAVA

INGREDIENTS

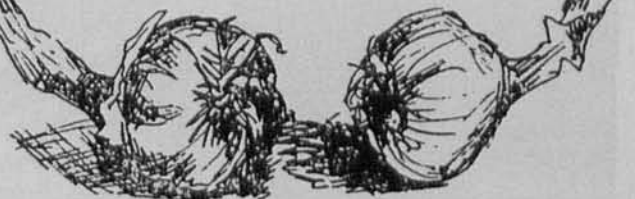
1 pollastre
30 g de foie gras
300 g de xampinyons i pinetells
1/2 ampolla de cava
1 llimona
50 g de margarina o mantega
una mica de farina

RECEPTA

Es talla el pollastre a trossos petits i es posa en una cassola de terra amb la margarina i una mica d'oli on es fa sofregir fins que agafi color. Aleshores s'empolsa amb sal i pebre; s'hi tira el cava i es deixa reduir lentament fins que estigui ben tendre.

Es tallen els xampinyons i pinetells ben fins i es couen amb el suc de la llimona i una mica d'aigua fins que estan ben cuits. Després es treuen del suc i amb aquest suc i el del pollastre es fa una beixamel clareta a la qual afegeix el foie gras.

Podem servir-ho amb la mateixa cassola de terra mesclant la salsa i els bolets amb el pollastre.

CAUEN ARBRES HISTÒRICS

El fet va succeir al costat de la bassa d'en Borra, això no obstant és purament anecdòtic i casual. El més greu és que passa massa sovint arreu del Paísos Catalans. El fet, deïa, és que temps enrera s'hi va tallar una arbreda, cosa lògica i gens recriminable, (ningú plantaria un camp de blat per no segar-lo). El que no és tan lògic és que al costat s'hi van tallar uns roures centenaris, alguns dels quals tenien un tronc de més d'1'30 m de diàmetre. Aquest fet tan repetitiu a casa nostra hauria d'ésser més alarmant per a tots nosaltres, més si tenim en compte el greu procés de desertització que estem patint de temps ençà.

El problema ve de lluny i tots en som un xic culpables, però potser la més culpable és l'educació que hem rebut. Una educació que ens feia aprendre de memòria llistes llarguíssimes de reis llunyans en el temps i en l'espai, ens sabíem la capital del país més amagat del món, ens torturaven amb llarguíssimes fórmules matemàtiques però no ens ensenyaven el nom d'aquells arbres que teníem prop de casa ni el nom dels ocells que volaven damunt l'escola, ni...

Se'ns va ensenyar a respectar i admirar els monuments de la llunyana Roma i Grècia, però no se'ns va ensenyar a admirar i respectar aquests monuments vivents que són els nostres arbres centenaris. Arbres històrics que poden haver viscut l'època dels remences, de les invasions napoleòniques, de les carlinades i que en pocs minuts esdevenen fusta morta.

Nosaltres encara som capaços de dibuixar un arbre com cal, però a les nostres mans està d'impedir que els vaillets del demà només tinguin quelcom esquifit i de poc brancatge per model.

ALBERT SALA

"TOSQUIJA"

Barcelona, maig del 1988

Sols quatre ratlles per "felicitar" els monitors de l'Esplai en haver triat la ciutat de Barcelona per practicar amb una espectacular dosi d'improvització allò tan saludable com el seu "trepitg".

Evidentment, per "trepitjar" Barcelona no fa falta saber que els Jardins del Laberint fa temps que estan tancats per reformes, que els cinemes a l'igual que a tot Europa s'han convertit en sales múltiples i que els trens, malgrat tot, surten quasi a la seva hora.

Per altra part reconec que passar deu dies a Barcelona amb tants de "xaves" i tants pocs espàrrecs ha d'ésser força llastimós.

Per tot això i davant la trista manca d'ofertes que ofereix la ciutat de Barcelona envers centre lúdics, recreatius i artístics de reconeguda vàlua internacional, farem vots perquè a les estacions del metro s'instal·lin les oportunes pantalles de televisió que "nodreixin" de pel·lícules els turistes avorrits.

I ara només em queda una dubte per resoldre front el proper cap de setmana: Gaudeixo de les meravelles turístiques d'aquesta inigualable província de Girona o m'emporto deu o quinze pel·lícules per veure-les al menjador de casa, mentre Sta. Bàrbara i les "artístiques" cases-colònia "busquetianes" em contempen. Ah!, si s'espantalla el vídeo sempre queda el recurs de l'àmplia sala de can Sagrera...

UNA "XAVA TREPITJADA"

VAGUES

És inevitable que a la revista Tosquijsa no es passi per alt un tema que ha conviscut directament amb nosaltres aquesta primavera.

Sí, no en dubteu, em refereixo a les vagues de mestres i la transcendència que aquestes han portat al darrera, tant als propis educadors, pares i sobre tot als infants que per mi han estat els més perjudicats.

No crec que sigui necessari fer l'explicació del seguiment dels fets, els quals segurament tots coneixeu per la dimensió del problema i la gran divulgació feta pels mitjans de comunicació. El que desitjaria és que aprofundíssiu més i així podrieu entreveure altres coses per mi veritablement importants. El que urgeix és la reforma educativa de l'Estat, des de les primeres edats on s'hauria d'aconseguir la gratuïtat, fins arribar a un bon nivell d'investigació a les universitats, passant per les millores a l'ensenyament primari i la reforma del secundari.

Si us plau no us quedeu només amb l'anècdota de l'augment de sou dels mestres (malgrat que també hi sigui), aquests també demanen altres coses amb les quals els infants esdevindran homes millors.

Tot aquest conjunt d'instabilitat i poca definició en l'educació és molt complexe, ja que hi juguen factors com l'estat, les lleis, el finançament, els mestres, els pares... Però crec que amb la mentalització de tots aconseguirem la fita de la reforma educativa democràticament i així evitarem caure en el parany de l'uniformitat de ments imposat per determinats períodes polítics.

OLGA

PEDRA TOSCA

(Suplement satíric de Tosquijsa)

"EL TAULER"

- Han començat les obres de la tan promesa piscina i també d'un parell de pistes de tennis.
- Han començat les obres de construcció d'un nou consultori sanitari municipal que permetrà la centralització de serveis.
- Han començat les obres de construcció de locals socials amb biblioteca, llar per als jubilats, etc.
- La resta, que s'esperí.

PAISATGES A L'ABAST DE LA IMAGINACIÓ

La Rambla de Vilobí.

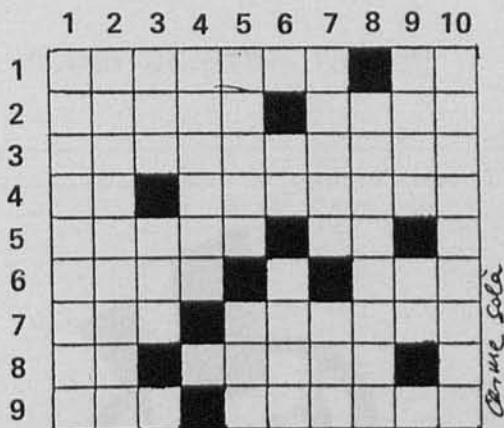
Tots els que sou de Vilobí ho deveu recordar, i als nouvinguts us ho explico: les passejades dels diumenges a la tarda sortint del cinema i també les visites, més o menys ben aprofitades, un cop acabat el ball a can Sa-grera. L'herba tendra i el sostre de fulles bellugadisses xiuxiuejant que havia arribat el bon temps. La rambla de Vilobí era i és el passeig per excel·lència, l'orgull del nostre poble. Salvem la rambla de Vilobí!

PLATS I CONYA

Ha arribat el bon temps. Poseu-vos a la cuina, mestresses de casa, i oferiu als vostres homes, companys, marits i d'altre bestiar casolà les meravelles culinàries que la mare natura i el pagès ens dóna. Una idea de menú pot ser el següent (n'hi ha d'altres):

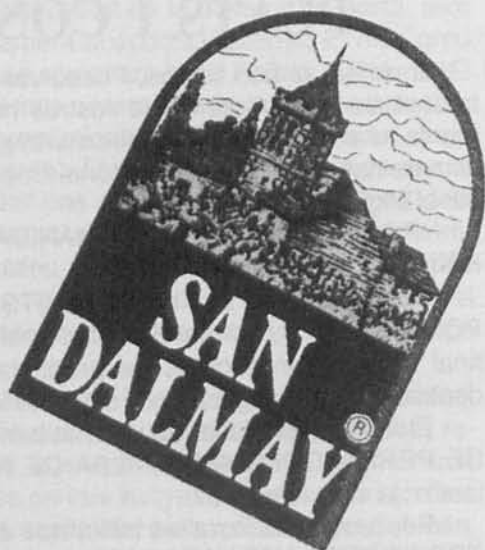
- Primer, aconsello una AMANIDA "TENDRA" DE KIKIRIKIS (roselles).
 - Seguirem amb uns FARCELLETS DE FULLES DE POMERA; per als gormands es recomana que a la picada final hi posin unes gotes de pesticida a fi i efecte de donar contrapunt al gust un xic dolçoi de la poma.
 - El rostit no pot faltar en un àpat ben construït: RODÓ DE PERNIL DOLÇ AMB SALSA DE RATAFIA. Tasti'n, tasti'n i ja m'ho sabran dir.
 - Per rematar la festa res millor que uns BISCUITS DE TOSQUIGETS AMB NATA AGRA.
 - Vins: Vilobí del Penedès (Of course)
 - Aiguardent: Etílic al 90%
- BONA TAULA!

MOTS ENCREUATS

HORIZONTALS.— 1.— Comarca de Catalunya que també té un Vilobí. Prefix. 2.— Lavativa. Un etnòleg a qui falta un tros. 3.— Els que fan ninots. 4.— Matrícula de Segovia. Poemes que també poden ésser això. 5.— Contorn d'una cosa. Una visió original posada al revés. Oxigen. 6.— No és del tot una maroma. Consonant. Ensenyament General Bàsic, trasbalsat. 7.— Un tros d'ètica. Forma del verb passar. 8.— Uneix negacions. Escut llarg i oblong que gairebé cobria tot el cos. Conjunció. 9.— Un tec que ha fet mal. Camp de naps.

VERTICALS.— 1.— Resultat de l'acció de pensar. 2.— Que enclou un enigma. 3.— Noi petit. Trosset sol d'un filament. Conjunció. 4.— Agitació de l'ànim. Fòsfor. 5.— Participi de datar. Flauta de set canons. 6.— Torna a sortir la conjunció. Forma prefixada. Allò que no pot faltar en una celebració. 7.— Anxova. Peça de metall que serveix per pesar (al revés). 8.— Aposta que es fa cada setmana, quan hi ha futbol. 9.— Anec. Xai. Consonant. 10.— Bony.

Especialidades San Dalmay, S.A.

PRODUCTES PURS DEL PORC

construccions
BUSQUETS

C/. Madrenys, 27 - Tel. 47.31.08 - 17185 **VILOBÍ D'ONYAR** (Girona)

Agroquímics
SALVI

VILOBÍ D'ONYAR

Fruitex, S.A.

VILOBÍ D'ONYAR

PAISATGES A L'ABAST... DEL RECORD

Avui parlarem d'un paisatge urbà, millor dit vilatà. També hi ha paisatges interiors, íntims. El presentem perquè ja no el tenim a l'abast de la mirada; fins l'any passat encara podíem contemplar-lo en totes les seves dimensions. Aquest billar del cafè d'en Nisso, ara només està a l'abast del record.

Sobre la seva fusta noble hi havien posat les mans tres generacions de vilobinencs, tot colpejant amb el tac les boles d'ívor i tot escoltant els cops secs del seu entremecar. Cops secs que sentíem retronar per les parets de la plaça, en sortir del col·legi i que, com un imant, ens atreïen al voltant de la taula de billar. Allà contemplàvem tot el ritual dels jugadors: enguixant el tac, buscant la posició ópti-

ma per colpejar la bola donant l'impuls decisiu que, per camins matemàtics, la portava vers les altres fins arribar-les a besar.

Més grans hi vàrem jugar nosaltres i els petits, sortint del col·legi, també hi venien a badar.

Ja més tard hi han jugat els nostres fills, mentre qualque marrec amb els ulls ben oberts els ha contemplat tot pensant: quan seré gran jo també hi jugaré... La cadena, però, s'ha trencat; les seves últimes anelles hauran de buscar distracció en altres jocs. Jocs que seran més brillants i esbojarrats, però dubto que puguin entretenir ni una petita part d'una generació...

JOAQUIM PUIGVERT I PASTELLS

